

[Aksel Larsen.]

holdskommune, og adskillige Tusinder eller 10 000 af dem overhovedet ingen Op-holdskommune har? Hvad vil man saa gøre for dem?

Jeg er jo i den Situation, at jeg til en vis Grad er Fagmand; jeg ved, hvad uorganiserede arbejdsløse eller store Dele af dem gør, og hvad de er henvist til; jeg har selv prøvet det, og derudover har jeg saamænd rigelig Forbindelse med dem. De søger at skaffe sig det nødvendige til Livets Underhold ved at forhandle forskellige dertil indrettede Blade, som giver nogle Bogtrykkere Fortjeneste, eller ved Tiggeri eller ved det, man kalder tilfældig Plat, eller ved Gaardsang eller ved andre lignende Ting, som befinder sig lige paa Grænsen af Straffeloven — hvorvidt de kommer over Grænsen, er under alle Omstændigheder en Tilfældighed. Jeg kunde ogsaa sige, at det er sikkert en daarlig Økonomi at behandle dem paa den Maade, for det giver utvivlsomt Resultater i Form af stigende Kriminalitet, større Udgift til Fængselsvæsenet o. s. v.

Og saa logerer denne Kategori af arbejdsløse — de, der ikke kan faa nogen regelmæssig Understøttelse —, hvor det bedst kan falde for. Man kan her i København finde dem paa de gammeldags Retirader ude paa Vesterbro, man kan finde dem i forskellige Lader og Stalde, paa Slæbebaadene i Havnen, paa det gamle Banegaardsterræn o. s. v.; de lever en forhutlet Tilværelse, de jages af Politiet, og — lad os blot være enige derom — de maa nødvendigvis demoraliseres under de Kaar, man byder dem. Den største Udsigt, de vil have efter Socialreformen, bliver, at de falder ind under Paragraffen om Omstrejfer, erhvervs- og subsistensløse, og kan blive sendt til Tvangsarbejdsanstalterne, hvoraf der formodentlig maa bygges nye, fordi de, man har, ganske bestemt ikke strækker til.

Jeg ved, at Socialministerens Synspunkt er det; ja, men de burde jo forsikres, og her kunde vi give os til at diskutere om, hvilken Berettigelse der er i at stille Forsikringskrav til Folk, som ikke selv er ansvarlige for, at de er blevet arbejdsløse. Man kunde diskutere dette Forsikringskrav overhovedet, Kravet om Selvforsikring imod Arbejdsløshed. Vi Kommunistere bestrider, at et saadant Krav kan rejses, men under alle Omstændigheder hjælper det ikke at komme med det Synspunkt, at de burde ind i Forsikring, naar Forholdet er det, at det kan de ikke komme, det maa de ikke komme.

Jeg har liggende for mig Materiale, Betænkning og Forslag fra en under De samvirkende Fagforbund nedsat Kommission om dette Spørgsmaal. Denne Kommission, som bestod af en Række prominente Socialdemokrater, har behandlet Spørgsmaalet om de uorganiserede, og hvad der kunde og burde gøres for dem, og samtidig med, at jeg kan være tilfreds med, at man i hvert Fald i denne Kommission har anerkendt, at længe var Kommunisterne de eneste, der overhovedet interesserede sig for de uorganiserede og erkendte, at de havde Ret til at stille Krav, samtidig dermed kan jeg sige, at det er ikke nok at komme med en Kommissionsbetænkning, naar man vægrer sig ved at gøre noget for de ikke forsikrede arbejdsløse.

I Kommissionen sidder bl. a. Socialdemokratiets Partisekretær, Hans Hansen, som i sin Tid skrev en storslaet Pjece, bl. a. for at bevise, at de uorganiserede i de fleste Tilfælde var Skruibrækkere og under alle Omstændigheder Skulkere, Folk, som enhver hæderlig Arbejder ikke maa beskæftige sig med. Det er glædeligt, at den samme Hans Hansen og den øvrige Kommission — det fremgaar af deres Betænkning — er kommet til det Resultat, at de uorganiserede Arbejdere ogsaa er en Slags Mennesker, at det forholder sig, som vi Kommunistere har sagt gennem mange Aar, at vi staar her overfor en Kategori af Arbejdere, som ikke kan komme ind i Fagforeningerne og Arbejdsløshedskasserne, som ikke med deres bedste Villie har kunnet blive organiserede, eller som er kastet ud af Organisationerne, idet de som Følge af Arbejdsløsheden er slettet paa Grund af Gæld.

Det er Forholdet. Saa skal man ikke betragte dem som deklasserede Individuer, Skruibrækkere eller Skulkere, men som Klassefæller og forsøge at gøre noget for dem. Det skulde man tro, at denne Betænkning saa vilde gøre. Men det gør den ikke. Den siger: „det mest naturlige vilde være at optage dem i Organisationerne, men det fraraader vi“.

Vort Parti har her stillet et Forslag under vore Forslag til Hjælp for de arbejdsløse om, at de Hindringer, der kunde være for deres Optagelse i Forsikringen, skulde fjernes, og vi har stillet det, fordi vi er klar over, at Hindringerne først og fremmest maa søges blandt Organisationernes øverste Ledere, hvoraf adskillige har Sæde i denne Sal. Det ligger i disse samme Lederes Hænder, hvis de vil, at fjerne Hindringerne for de uorganiseredes Optagelse i Fagforeninger og Arbejdsløshedskasser, men de vil ikke.